

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 29/02-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2002 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., bytom B., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Bardejove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 783/99 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 11. februára 2002 doručené podanie I. K. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „Návrh na konanie o ústavnej sťažnosti“ (ďalej len „sťažnosť“), v ktorom sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu v Bardejove (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 783/99.

Sťažovateľ uviedol, že návrhom z 8. decembra 1999 sa domáhal na okresnom súde svojich práv, avšak celý rok s tým okresný súd nič nerobil, pretože k prvému kontaktu s ním došlo až prípisom súdu z 23. februára 2001 a potom okresný súd až uznesením z 11. júla 2001 konanie pre litispendenciu zastavil. Proti tomuto uzneseniu sa odvolal, ale Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa uznesením z 21. decembra 2001 sp. zn. 4 Co 458/01 potvrdil, čím vec definitívne a právoplatne ukončil. Podľa tvrdenia sťažovateľa sa má pri spoľahlivej prvotnej a operatívnej evidencii takýto súdny spor pre litispendenciu právoplatne ukončiť „najmenej do dvoch mesiacov a vôbec nie je na to treba viac ako dva roky“, čo je príliš dlhou dobou na držanie účastníka konania v neistote, ktorá mu spôsobuje zbytočné stresy a traumy. Sťažovateľ preto žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 60 000 Sk a náhradu vzniklých trov tohto konania.

II.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Ústavný súd podľa čl. 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa označených článkov ústavy a dohovoru, ku ktorému malo dôjsť v občianskoprávnej veci sťažovateľa vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 783/99, v ktorej súd konanie pre litispendenciu zastavil podľa tvrdenia sťažovateľa až po vyše ročnej nečinnosti. Zo sťažnosti vyplýva, že po rozhodnutí krajského súdu je vec už právoplatne skončená.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty (napr. II. ÚS 61/98). Tento účel už spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého súdneho konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď porušenie namietaného práva ešte trvalo (mutatis mutandis I. ÚS 34/99, I. ÚS 22/01).

Pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď už označené súdne konanie bolo právoplatne skončené, a z tohto dôvodu v čase podania sťažnosti namietané porušenie práva už netrvalo, bolo potrebné jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z týchto dôvodov odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2002